

DIUMENGE SEGON DE L'ADVENT – A

Convertiu-vos ! Diumenge passat la pregària col·lecta, d'obertura ens convidava a emprendre amb coratge el camí per anar a l'encontre de Crist. Avui la mateixa pregària proposa poder avançar amb més facilitat; que les preocupacions de les coses terrenes no ens impedeixin de córrer a l'encontre de Crist.

Una vegada més la trobada a la que som convidats és la del darrer dia, també la nostra mirada continua posada en la vinguda gloriosa del Senyor i les lectures d'aquest diumenge marquen prou bé aquesta orientació.

La veu que crida en el desert, ressona en el temps i en l'espai. Ens arriba fins avui i toca el que és essencial: *Convertiu-vos*. Joan Baptista senyala amb el dit a Crist que

encara no veu, però ell sap i ensenya que l'únic mitjà per a reconèixer-lo i acollir-lo, és convertir-se.

La conversió és aquest lent treball sempre a fer, una i una altra vegada, pel qual Pau implora: *Que Déu que us encoratja i us conforta, us concedeixi estar d'acord en Jesucrist...* Cal una vertadera paciència per acollir-nos uns als altres, per deixar que Déu treballi els nostres cors fins arribar a conciliar lo que és irreconciliable, perquè el llop i l'anyell visquin junts i donin glòria a Déu amb una sola veu. És açò que ens promet Isaïes quan dibuixa el regne messiànic.

LA TAULA DE LA PARAULA

APROFUNDIR la primera lectura: Isaïes 11, 1-19

La lectura d'aquest diumenge està treta del "Llibre de l'Emmanuel" que reuneix diverses profecies sobre la vinguda del Messies. Aquest text presenta el Messies com a descendent de David, ple de l'esperit del Senyor, fent un judici just i fent regnar la pau. L'altra vessant del text mostra la vida del Regne inaugurat amb la seva vinguda: l'amor fraternal n'és el cor perquè el coneixement de Déu habita en cadascú.

Un detall important llisca enmig d'aquest text: els petits, els pobres. Aquesta menció en boca d'Isaïes obre a una dimensió que no és solament d'ordre social, els pobres del que es tracta aquí són els pobres de cor, els qui ho esperen tot del Senyor, aquells a qui Jesús es dirigirà de forma privilegiada: els pobres pecadors.

Proclamar aquesta Paraula

El LECTOR d'aquest magnífic text profètic procurarà

- **distingir les TRES PARTS:**

+ l'anunci d'un naixement messiànic de la descendència de David: la soca de Jessè (es tracta del pare de David) tallada traurà un rebrot.

+ la nova era que inaugurarà, on serà reconciliat l'irreconciliable: llop/ anyell, pantera/cabrit, vedell/ lleó.

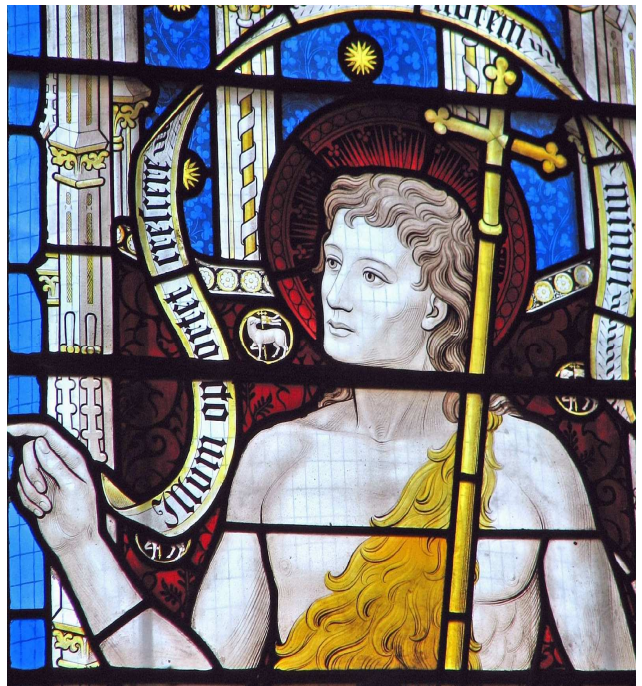
+ la frase conclusiva: *Aquell dia, els estrangers...*

A tenir en compte **EL JOC DELS PARAL·LELISMES:**

+ la soca de Jessè tallada traurà un rebrot, /
naixerà un plançó de les seves arrels...

+ No judicarà per les aparences/ ni decidirà pel
que senti a dir..

+ farà justícia als desvalguts/ sentenciarà a
favors dels pobres del país, etc.

APROFUNDIR la segona lectura: Romans 15, 4-9

Aquesta perícopa, aquest fragment, és la conclusió d'un llarg discurs de Pau sobre els deures dels "forts", aquells que han heretat la promesa de Déu, i els "febles", els dèbils, els pobles pagans que ara hereten la promesa. El que hi ha en joc aquí és la universalitat del missatge de Crist: l'Església sabrà associar tota persona al misteri de la creu? L'Esclatua ve, llavors, per a consolació nostra, a obrir l'accés al Regne als "febles" i a ensenyar als "forts" el comportament que han d'adoptar. Una vegada més encara la vinguda del Messies implica una conversió radical. (Es pot llegir: *Gaudium et Spes* nº 38).

Perfección de la actividad humana en el misterio pascual

38. El Verbo de Dios, por quien fueron hechas todas las cosas, hecho El mismo carne y habitando en la tierra, entró como hombre perfecto en la historia del mundo, asumiéndola y recapitulándola en sí mismo. El es quien nos revela que Dios es amor (1 lo 4,8), a la vez que nos enseña que la ley fundamental de la perfección humana, es el mandamiento nuevo del amor. Así, pues, a los que creen en la caridad divina les da la certeza de que abrir a todos los hombres los caminos del amor y esforzarse por instaurar la fraternidad universal no son cosas inútiles. Al mismo tiempo advierte que esta caridad no hay que buscarla únicamente en los acontecimientos importantes, sino, ante todo, en la vida ordinaria. El, sufriendo la muerte por todos nosotros, pecadores, nos enseña con su ejemplo a llevar la cruz que la carne y el mundo echan sobre los hombros de los que buscan la paz y la justicia. Constituido Señor por su resurrección, Cristo, al que le ha sido dada toda potestad en el cielo y en la tierra, obra ya por la virtud de su Espíritu en el corazón del hombre, no sólo despertando el anhelo del siglo futuro, sino alentando, purificando y robusteciendo también con ese deseo aquellos generosos propósitos con los que la familia humana intenta hacer más llevadera su propia vida y someter la tierra a este fin. Mas los dones del Espíritu Santo son diversos: si a unos llama a dar testimonio manifiesto con el anhelo de la morada celestial y a mantenerlo vivo en la familia humana, a otros los llama para que se entreguen al servicio temporal de los hombres, y así preparen la materia del reino de los cielos. Pero a todos les libera, para que, con la abnegación propia y el empleo de todas las energías terrenas en pro de la vida, se proyecten hacia las realidades futuras, cuando la propia humanidad se convertirán en oblación aceptada a Dios.

El Señor dejó a los suyos prenda de tal esperanza y alimento para el camino en aquel sacramento de la fe en el que los elementos de la naturaleza, cultivados por el hombre, se convierten en el cuerpo y sangre gloriosos con la cena de la comunión fraterna y la degustación del banquete celestial.

APROFUNDIR L'Evangeli de Mateu 3, 1-12

La litúrgia de diumenge passat ens llençava al món futur, i ara, sòlidament arrelats en l'esperança, recomença la seva marxa en el desert d'on des de sempre Déu parla.

És amb la figura de Joan Baptista que Mateu introdueix la inauguració del Regne dels cels. Ell és el darrer dels profetes i pronuncia les darreres paraules sobre el Messies. Ell és com el pòrtic d'entrada del regne i el seu discurs, ben concís, es fa extremadament urgent, frissós: ***Convertiu-vos, perquè el Regne dels cels és a prop.***

De manera paral·lela, convida a preparar el camí del Senyor, fórmula que des d'Isaïes prengué un sentit penitencial, es tracta d'un camí de conversió. És per raó d'aquesta conversió que Joan Baptista inaugura un ritu baptismal que no entra en les categories culturals tradicionals en el judaisme, sinó que manifesta la penitència obrint l'accés al Regne. El discurs de Joan B. És tot orientat vers el "Dia de la còlera de Déu" que havia d'instaurar l'era messiànica. Per ell no hi ha distància entre la vinguda del Messies i el judici final.

Joan B. Prepara els homes a escoltar i a acollir la paraula de Crist, per açò s'amaga, desapareix: *El qui ve darrera meu és més poderós que jo, tan poderós, que no som digne ni d'aguantar-li mel calçat.* De fet, Jesús es farà seves les expressions que Joan emprà, portant-les encara més enfora.

Joan es presenta com un model d'actitud cristiana: estar plenament en la missió que Déu confia per deixar revelar-se el rostre de Crist, l'únic Salvador dels homes.